

Պարույր Սևակ

Եվ ուրիշ ոչինչ

Ձորից թռչելիս,

Ժայռից ցատկելիս,

Որպես կենդանի - շնչող արարած,

Նա խեղանդամվում

Ու տնքտնքոցով քարշ տալով ոտը՝

Փռչի է հանում ճանապարհներին...

-Իսկ մենք պարզապես կոչում ենք... քամի՛.

Եվ ուրիշ ոչինչ:

Նա էլ, մարդու պես,

Ունի ամոթի զգացումը նույն,

Դրա համար էլ

Հագուստ է գործում խոտից ու թփից,

Որպեսզի ծածկի իր մերկությունը...

-Մենք ընդամենը կոչում ենք... առո՛ւ,

Եվ ուրիշ ոչինչ:

Առասպելական հսկա մարջաններ,

Որ վզնոց դարձած՝

Ջուգում են վիզը պատրշգամբների,

Մի բան էլ ավե՛լ -

Ունեն համ ու հոտ...

-Իսկ մենք կոչում ենք... պղպե՛ղ կամ տաքղե՛ղ.

Եվ ուրիշ ոչի՛նչ:

Չուզված ավագի դեղին կապրոնով

Եվ անձեռագործ նեյլոնով կանաչ՝

Հնչեցնում է նա իր ջինջ սոպրանոն...

-Իսկ մենք պարզապես կոչում ենք... աղբյո՛ւր.

Եվ ուրիշ ոչի՛նչ:

Մի մե՛ծ, երփներանգ յուղաներկ կտավ,

Որ ժամեր հետո փոխվում է հանկարծ

Սև ու միագույն խորանկարի...

Եվ ուրիշ ոչի՛նչ:

Հրա՛շք իսկական,

Կոչում ենք... գլուխ:

Լեցուն գաղտնարա՛ն,

Անվանում ենք... սիրտ:

Մի քայլող աշխա՛րհ,

Մարդ ենք հորջորջում...

Եվ... վա՛յ ինձ ու ձեզ.

Այսքանից հետո

Մենք մեզ կոչում ենք նաև... բանաստե՛ղծ...

18.XII.1959թ.

Թիֆլիս